

Júlia

Világszerte Nr. 1

Michelle Conder
Szentpétervár hava

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 619. eredeti címe: *Russian's Ruthless Demand* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Bakay Dóra

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 619. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-452-6

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Nagyon szakadozott a vonal, Petra. Mondja el még egyszer, ki akarja bedobni a törülközőt?

Lukasz Kuznyecov az ablakban állt, és a füléhez szorította a mobilját, hogy minden szót halljon. Személyi asszisztense újra nekiveselkedett, hogy megvilágítsa a problémát a főnökének. A gond azzal a belsőépítész-zsenivel volt, akivel szerződést kötöttek a jég hotel berendezésére. A fickó nyilvánvalóan megsértődött, amiért Lukasz kifogásolt néhány részletet a legutóbbi terveiben. Ahogy kijelentette: Kuznyecov túlságosan diktatórikus, és gúzsba köti az ő kreativitását.

Még hogy kreativitás...! Lukasz mérgesen fújt egyet.

A tény ezzel szemben az volt, hogy a terveket maga Kuznyecov készítette, és az építész feladata csak a műszaki paraméterek pontosítása és a berendezés megtervezése, kivitelezése lett volna. A jég hotel igazi presztízsbetűzés volt, amelynek négy hét múlva esedékes megnyitását már nagyon várták Oroszországban. Nem csoda, ha a felmerült problémák miatt Lukasz kis híján a haját tépte idegességében.

– Mondja, hogy legalább végrehajtotta azokat a változtatásokat, amelyeket a vendéglakosztályok kialakításában kértem – nyögte a telefonba. Amikor Petra nemmel válaszolt, az állán megfeszültek az izmok.

Arrogáns, megbízhatatlan, hasznavehetetlen alak! – szidta magában a tervezőt Lukasz, és közölte az asszisztensével, hogy ő maga fogja befejezni a terveket – már ha nem jön közbe semmi...

– Talán légy pottyant a levesbe?

Lukasz egészen megfeszült olasz származású hajómérnökéről, aki a háta mögött várakozott. Hátat fordított hát a festői szépségű Adriának, és szemügyre vette a műszaki rajzokat, melyek kiterítve feküdtek a hatalmas tölgyfa asztalon.

Tomasóval együtt éppen a legújabb szupertanker terveit vitatták meg, amely kétszer annyi árut tud majd szállítani kétszer olyan sebességgel, mint az eddigi legjobb modellek. Ha ez összejön, Lukasz még egy képzeletbeli plecsnit helyezhet el az eddigi éremtáblázatán.

Ha valaha valakit a barátjának nevezhetett, akkor az Tomaso Coraletti volt, a pár évvel idősebb mérnök munkatársa. Mialatt Kuznyecov a terveket nézegette, Tomaso ápolat szakállát simogatta.

– Kóstold meg a *biscottit*, Lukasz!

Ahogy felnézett, és megpillantotta Mariát, nyomban eltűnt az arcáról a gondterhelt kifejezés, és széles mosolynak adta át a helyét. Még mielőtt válaszolhatott volna, Tomaso már megkerülte az asztalt, és a szájába tömött egy frissen kisült olasz mandulás süteményt.

– *Birichino!* – szidta Maria, és játékosan rácsapott a férje kezére. – Lukasz még fejlődésben lévő szervezet, ennie kell. Nagyobb szüksége van a süteményre, mint neked.

Mindkét férfi tudta, hogy az asszony csak ugratja őket, de a szokásos módon reagáltak. Tomaso dörmögött valamit az orra alatt, Lukasz pedig kötelességtudóan elvett egy süteményt, bár egyáltalán nem kívánta.

– *Mille grazie, Maria!* – köszönte meg udvariasan.

– Dio! Ez a legjobb *biscotti* egész Olaszországban! – hányta a szemére Tomaso, akinek a figyelmét nem kerülte el Lukasz vonakodása. – Vajon megérem még azt a napot, amikor végre értékeled ezt a fantasztikus cukrászati remeket?

Lukasz megrázta a fejét, és ezúttal jókedvűen felnevetett. Azóta ismerte Tomasót, hogy tejfelesszájú ifjoncként először szolgált matrózként egy tankeren. Igazából a munkát is Tomaso szerezte neki. Bátyját, a kapitányt sikerült rábeszélnie, hogy adjon egy esélyt a tizenhat éves szentpétervári menekült fiúnak.

Lukasz azután fordult hozzá segítségért, miután egy utcai banda megtámadta, és elvette a tárcáját. Még örülhetett, hogy az életét legalább meghagyták. Tomasót megrendítette, ami a fiúval történt, és hitt a kitartásában, szorgalmában.

Lukasz pedig nem okozott neki csalódást.

Először nem bízott meg az idősebb olasz srácban, mert utcagyerekként megtanulta, hogy senkire sem számíthat, csak saját magára.

Ötéves volt, amikor az anyja feltette a Szentpétervárról Moszkvába tartó vonatra, és azt ígerte neki, hogy hamarosan követni fogja. A fiú pedig hitt neki. Öt évig tartott, mire vissza tudott menni Szentpétervárra, hogy megkeresse az anyját.

Nem sok reménye volt a sikerre...

Amikor Lukaszban tudatosult, hogy az emlékek megint be akarják szippantani, gyorsan összeszedte magát. Mi ütött belé? Jó, a belsőépítész cserben hagyta, de ez még nem a világ vége. Egyébként is: ő született túlélő, igazi fönixmadár, amely feltámad a hamvaiból, és magasabbra száll, mint valaha.

– Semmi kétség, megfogtad az isten lábát Mariával, öregem – veregette meg a barátja vállát. Közben azonban arra gondolt, hogy ő még nála is szerencsésebb, hiszen szabad, mint a madár, és ha biscottira támad gusztusa, akkor bemegy a Harrodsba Londonban vagy a Gosztyinij Dvorba Szentpéterváron.

Lehet, hogy nem ilyen frissek és ízletesek, de hát a *biscotti* csak *biscotti*.

Maria a kezébe nyomott még két süteményt, és szokás szerint anyaián figyelmeztette, hogy ne dolgozzon olyan sokat, inkább keressen magának egy jó feleséget, és csináljon gyerekeket.

Lukasz majdnem felkacagott. A volt szeretője is szóról szóra ezt mondta neki, miután a szakításkor megkapta a gyémánt nyakéket és a Porschét.

– Ajánlhatok neked valakit.

Tomaso szavai visszarántották Lukaszt a valóságba.

– Igazán? – kérdezte könnyedén. – Olyasvalakit, aki tud *biscottit* sütni, vagy aki tud gyerekeket szülni?

– Egyiket sem. Ez a feleségem reszortja. Akit én ajánlok, az segíthet neked a hotel terveinek befejezésében.

Lukasz szemében érdeklődés csillant, és letette a süteményeket.

– Ha nem olyan felfuvalkodott hólyag a fickó, mint az elődje, máris fel van véve.

Tomaso felnevetett.

– Nem felfuvalkodott, de nem is fickó. Egy lányról van szó.

– Lányról?!

– Igen. Tanítványom volt az egyetemen, és a megboldogult szállodalánc-tulajdonos, Jonathan Harrington lánya.

Lukasz ismerte ezt a nevet, sőt már meg is szállt az egyik hoteljükben. Nem volt elájulva tőle. Magáról a családról semmit sem tudott, csak annyit sejtett, hogy bizonyára a kiváltságosok életét élik.

– Ismerős ez a név.

Tomaso érezte a hangjában bujkáló kételkedést.

– Eleanor Harrington a három lány közül a legfiatalabb, és nagyon tehetséges. – Megint végigsimított rövidre nyírt szakállán. – Amint látom, nem becsülik meg eléggé, és a családi cégben nem kap a tehetségéhez mért munkát.

– A családi cégben dolgozik? – Lukaszt mindig is irritálta a nepotizmus.

– Igen, de nem azért, mert máshol nem tudna elhelyezkedni. Apjuk halála után a legidősebb nővér, Isabelle vette át a parancsnokságot, és ő bizony kemény dió.

Lukasz még mindig nem volt meggyőzve.

– Ha nem hiszel nekem, győződj meg a képességeiről a saját szemeddel – javasolta Tomaso. – Eleanor tervezett egy jégbárt Szingapúrban, amelyet holnap nyitnak meg. Én nem tudok elmenni, mert a műtéte óta Maria nem szívesen vállal hosszabb utazásokat.

Lukasz hirtelen kíváncsi lett. Ha az a lány meg tudott tervezni egy jégbárt, akkor talán nyitott lesz az ő újszerű elképzeléseire is. Talán pont ő az, akire szüksége van!

És mivel jobban bízott Tomasóban, mint bárki másban, elhatározta, hogy másnap, útban

Szentpétervár felé, tesz egy kitérőt Szingapúrba.

Útközben Lukasz azzal foglalatostkodott, hogy rákeresett Eleanor Facebook-profiljára az interneten. El kellett ismernie, hogy a lány lenyűgöző jelenség a barna szemével és a tejfehér bőrével. Inkább modellnek tűnt, mint belsőépítésznek.

Lehet, hogy a megbízói ágyában landol? – merült fel a férfiban, de aztán elhessegette az erotikus fantáziaképeket.

Ő nem szokta összekeverni az üzletet és a magánéletet. Minek tenné ki magát felesleges sértéseknek?

Túl érzékeny vagy... Neked nincs szíved... Senkivel sem törődsz, csak saját magaddal!

Őszintén szólva, elege volt az efféle szemrehányásokból, és a nőkből is.

Homlokráncolva újra belemerült Eleanor Harrington profiljának tanulmányozásába. Eszerint a lány diplomás építész, és második szakként elvégezte a belsőépítészetet is. Ezután a családi cégben alkalmazták. Hobbija az olvasás, a művészet, a történelem, és önkéntesként dolgozik a helyi állatmenhelyen. Egyetlen hibája a cipőkkel kapcsolatos vonzalma és gyűjtőszendvedélye volt.

Lukasz elkedvetlenedett. Már nem is érdekelte ez az elkényeztetett nőszemély. Pár perc alatt halálra untatna, gondolta lehangoltan.

– Nemsokára leszállunk Szingapúrban, Mr. Kuznyecov. Tehetek még önért valamit?

– *Nyet.* – Lukasz elfordult, és végignézett az alattuk elterülő, fényben fürdő városon. Nagyon remélte, hogy ez a kis kitérő nem fog neki csalódást okozni. De mivel elszánta magát, hogy a jég hotel projektjét sikerre viszi, hajlandó volt mindent megtenni és minden kényelmetlenséget vállalni, hogy ezt a nőt a munkatársai között tudhassa.

És ha Eleanor Harrington csak feleolyan tehetséges, mint ahogy Tomaso állítja, akkor nyert ügyük van.

Eleanor már vagy századszor pillantott az órájára, miközben a bárszéken ült, amikor kinyílt az ajtó a háta mögött. A szíve vadul vert, de csak addig, míg meg nem látta a belépőket.

Helyi vagányok, ahogy Lulu mondaná.

– Csak nem a szeretődre vársz?

A lány csak egy legyintéssel válaszolt Lulu reménykedő kérdésére, aztán visszafordult a bárpult felé. Barátnője lila hajkoronája remekül érvényesült a stroboszkóp fel-felvillanó fényében. Lulu nemcsak New York legjobb bármixere volt, hanem egyben a legjobb barátnője is, ezért Eleanor különösen örült, hogy sikerült elcsábítania az új szingapúri bár megnyitójára. A lány nagyon büszke volt erre a munkájára. Itt minden – a bárpult, a székek, a falak – jégből készült. Szingapúr trópusi klímájában ez üdítő újdonságot jelentett, és a média érdeklődése is óriási volt – nem utolsósorban az ingyenkortélokna és egyéb italokna köszönhetően.

– Szerető? – fújg egyet kedvetlenül Eleanor. – A nővéreimre várok.

Isabelle is, és Olivia is szentül megígérte, hogy részt vesz a megnyitón, de éjfél előtt aligha fognak megérkezni.

Azt még Eleanor megértette, hogy Olivíanak, aki nem régóta menyasszony, kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy ideutazzon, de ami Isabelle-t illeti...

Ő volt a cég vezetője, aki elérhetné, hogy a legkisebb Harrington lány is a *Harrington Group* oszlopos tagja legyen. Mit meg nem adott volna Eleanor, ha ez végre megtörténne!

A lány titkon abban reménykedett, hogy ha a nővére meglátja a legújabb alkotását, akkor rádöbben, mennyire elpazarolják az ő tehetségét, amikor csupán a szállodai lakosztályok átrendezését, új ágyneműk beszerzését és a dekorációkat bízzák rá.

Lulu letett elé egy piros színű koktélt, mulatságos kis ernyődíszsel, és vágott egy grimaszt.

– Pedig már abban reménykedtem, hogy végre találtál valakit. Előbb-utóbb fel kellene vened a sürgős teendő listájára, hogy keress magadnak egy jó szeretőt.

Eleanor csak a fejét rázta. A férfiak pillanatnyilag a legkevésbé sem érdekelték.

– A karriert és a pasizást nem lehet összeegyeztetni. Vagy azért rágják a füledet, hogy dolgozz

kevesebbet, és ne hanyagold el őket, vagy éppen ellenkezőleg: annyira unalmasak, hogy az ember inkább hajlandó túlórázni, mint hogy velük kelljen lennie. – Eleanor a fény felé tartotta a koktéliját. – Ezúttal mit varázsoltál? A *Hot Shot* után merem remélni, hogy ebben kevesebb az alkohol.

Ráadásul nem is emlékezett rá, mikor evett utoljára, így az alkoholnak üres gyomorral még nagyobb lesz a hatása.

Az utóbbi napok annyira stresszesek voltak a számára, hogy szinte csak kávéval élt, és le sem hunyta a szemét. Mostanra már hullafáradt volt.

Lulu a bárpuhltnak támaszkodott, és élvezte a nyüzsgést.

– Az a neve, hogy: Ne ébressz fel az alvó oroszánt! Áruhd el, mi a véleményed róla!

Amikor Eleanor az első korty után rosszállóan felvonta a szemöldökét, Lulu elnevette magát.

– Remélem, ez a pasizás témájának szól, és nem a koktéloknak. Tudhatnád, édesem, hogy nem a házasság kötelékeiben szeretnék látni. – A szóra színpadiasan megborzongott. – Csak azt szeretném, ha szórakoznál, és jól éreznéd magad. A forró szex ellen szerintem neked sem lenne kifogásod. Mikor is volt a legutóbbi randid?

– 1999-ben – vágta rá Eleanor, mire a barátnőjéből kipukkadt a nevetés.

– Tudod mit? Elhiszem. És éppen ez a baj. Ki kellene kapcsolódnod, és hagynod, hogy valami jóképű pasi elcsábítson. – Miután megtartotta a szokásos prédikációját, látványosan körbepillantott.

– Hol vannak azok a híres nővéreid?

Eleanor elképzelte, hogy éppen a dugóban araszolnak, vagy a repülőtéren keresik a csomagjaikat, és hirtelen elkedvetlenedett.

– Nagyon elfoglaltak. Olivia megesküdött rá, hogy itt lesz, Isabelle-t viszont nagyon lefoglalják a Harrington Group körüli fenyegető üzleti akciók. Szerintem másra nem is tud gondolni.

Lelki szemei előtt látta is, ahogy a nővére hevesen vitatkozik Spencer Chatsfielddel.

Jobban meg kellene értenie a nővéreit, gondolta Eleanor, de e pillanatban ez nagyon nehezeére esett. Ráadásul furdalta a lelkiismeret, mert ő se vett részt Olivia egyetlen bemutatóján sem, Isabelle üzleti tárgyalásairól nem is beszélve.

– Hát ez nagyszerű – próbálta felvidítani a barátnője. – Akkor legalább csak magaddal kell foglalkoznod. Itt az ideje, hogy keress magadnak társaságot, és ne feledd: a jó szex mindig levezeti a feszültséget.

Eleanor elhúzta a száját, amikor a bárpuhl mögötti tükörben meglátta kimerült arcát, karikás szemét. Arra gondolt, ír Isabelle-nek egy sms-t, de aztán lemondott róla. Mit üzenhetne neki? Hogy csalódott, amiért a nővére nem jött el? Isabelle-nek meg sem fordulna a fejében, hogy a húga mellőzöttnek érzi magát. Ő ugyanis nagyon jól állt önbizalom és siker dolgában, Olivia pedig gyönyörű és tehetséges színésznő volt.

Figyelmen kívül hagyta Lulu javaslatát, és azt mondta:

– Egy forró fürdő jót fog tenni. Aztán eszem egy nagy adag fagyit, tejszínhabbal a tetején.

Barátnője elhúzta a száját.

– Egyik sem juttat el az orgazmushoz, és nem csinál neked egy pohár kakaót.

Eleanor ivott még egy kortyot a koktélijából.

– Ha találsz egy olyan pasit, aki a szex után *bármit* is megtesz érted, akkor két kézzel kapj utána, és soha ne ereszd el! – Kis szünet után még hozzátette: – A legtöbb nő tudtommal nem az élvezettől kiabál, hanem amiatt, hogy a férjük vagy pasijuk szex után azonnal mély álomba merül.

Igaz, ezt nem saját tapasztalatból tudta. Ám Eleanor nem akart védekezni amiatt, hogy eddig se ideje, se kedve nem volt a futó kalandokhoz.

– Ha már a szexnél tartunk – halkította le diszkrétan a hangját Lulu. – Nézd csak azt az üzletembert, akit ide sodort a végzet! A lába ujjától a feje búbjáig hihetetlenül szexi, és szerintem épp egy neki való kedves nőt keres.

– Biztos nő – jegyezte meg Eleanor, de azért a tükörben szemügyre vette az új vendéget: egy széles vállú, sötétszőke hajú, erős testfelépítésű férfit, aki nagyon hasonlított egy vikingre.

Fekete kabátot viselt, robusztus alkata, egész viselkedése hatalmat és tekintélyt sugárzott. Úgy nézett körül a helyiségben, mint egy Terminátor, aki épp bosszúra készül.

Emellett a legvonzóbb férfi volt, akit Eleanor valaha látott. Amikor a pillantásuk találkozott, a lány hangulata a mélypontjára süllyedt. Ez a kék szem, az átható tekintet... Ismeri ezt az embert!

– Mindjárt elolvad minden, ami ebben a bárban jégből készült – jegyezte meg a férfit pillantva Lulu.

– Felejtsd el! – hűtötte le a barátnője. – Ez a pasi egy felfújható hólyag.

Lulu nagy szemeket meresztett.

– Te ismered?

– Az túlzás.

Pedig pontosan tudta, ki ez: Lukasz Kuznyecov, milliárdos üzletember, titokzatos és könyörtelen. Személyesen csak egyszer találkoztak, még hozzá egy éve egy divatbemutatón. A férfi akkor egy topmodellel járt, és úgy hordozta körül az after partyn, mint egy győzelmi trófeát.

– Olyan pasi, akinek több a pénze és nagyobb az önbizalma, mint kellene – hangzott Eleanor ítélete.

– Egyik ellen sincs kifogásom, ha emellett jó az ágyban – jelentette ki Lulu. – És valami azt súgja, hogy nagyon is jó.

Eleanor megint a férfit pillantott a tükörben, és amikor összenéztek, a vér száguldani kezdett az ereiben. Amikor megint Luluhoz fordult, a hangja tompán csengett.

– Higgy nekem: ez a pasi csak saját magával van elfoglalva, és egy gondolatot sem veszteget a nőkre. A szex utáni kakaót elfelejtheted.

– Hm... Úgy látom, te mégiscsak vesztegettél rá néhány gondolatot – cukkolta Lulu.

Mi sem áll távolabb a valóságtól! – mérgelődött magában Eleanor.

Mielőtt két éve meghalt az apja, ez az alak lekicsinylő kommentet írt az egyik hoteljük Facebook-oldalára, és ezzel hosszú időre rossz hírért keltette a cégüknek, nem beszélve az anyagi kárról, amit okozott.

– Hidd el, ki nem állhatom ezt a fickót.

– Ő viszont, úgy látom, kifejezetten érdeklődik irántad. Úgy néz rád, mint egy csörgőkígyó a nyuszira. – Előrehajolt, és suttogva hozzátette: – Fogadjunk, hogy nem mersz flörtölni vele!

Eleanor megvetően fújta egyet.

– Sosem flörtölnék egy csörgőkígyóval.

– Remélem, nem rám gondolt, Miss Harrington!

A lánynak megfagyott az ereiben a vér, amikor rádöbbsent, hogy a Luluval folytatott szópárbaj elterelte a figyelmét a férfiről, aki észrevétlenül mellé lépett.

Vetett rá egy oldalpillantást, és a tekintete Kuznyecov vidáman csillogó szemére siklott.

Eleanor figyelmen kívül hagyta a férfi szavait, és magára öltött egy távolságtartó mosolyt. *Vajon honnan tudja a nevemet?*

– Jó estét! Isten hozta a Glacier-ban, a csodás új jégbárban! – Ez volt a betanult szövege ma estére, és már vagy százszor elsütötte. Mindig megtette a hatását, egészen eddig a pillanatig.

– Köszönöm – válaszolta szárazon a férfi, mintha egyáltalán nem lenne rá hatással az üdvözlés. – Úgy hallottam, maga tervezte.

Nem kérdés volt ez, hanem inkább kijelentés. Eleanor idegesítette, hogy Kuznyecov sokkal többet tud róla, mint ő a férfiről.

– Igen.

– Gratulálok, nagyon látványos.

Ahogy ezt mondta, és ahogy közben ránézett, attól a lánynak a lélegzete is elállt.

A fenébe! Ha itt valami látványos, akkor ez a pasi az, gondolta. A szeme olyan kék, mint a viharos nyári égbolt, az orra egyenes, az álla határozott, és a borosták sem lágyítottak rajta. A vonásait mintha kőbe vésték volna. Kihívó, veszélyes, vad...

Talán a bal szeme fölötti forradás miatt, amelyet egy kés pengéje okozhatott?

– Mi az? Elvitte a cica a nyelvét?

Eleanorban csak most tudatosult, hogy leesett állal bámulja a férfit. Miközben érezte, hogy elpirult, gyorsan lehajította Lulu koktélijának a maradékát, és igyekezett összeszedni magát.

– Nem – felelte hűvösen. – Csak épp azon tűnődtem, hogy ideje mennem.

– De én csak most érkeztem!

Na és? Kit érdekel?

– Megkínálhatom egy itallal, uram? – kérdezte Lulu, miközben próbált visszafogottan viselkedni. Eleanor tudta, hogy valószínűleg ő maga az egyetlen nő a földkerekségen, aki nem dől be Mr. Kuznyecov vonzerejének. Sem a külsejének, sem a bankszámlájának.

– Egy vodka-tonikot kérek, kevés tonikkal.

– Máris adom, uram.

Eleanor a szemét forgatta, és közben azon törte a fejét, hogyan mentse ki magát, hogy ne tűnjön nagyon udvariatlannak.

– Kér egy második adagot?

Eltartott egy darabig, míg a lány megértette a kérdést, és hevesen megrázta a fejét. Kár volt... Szédülni kezdett, nyilván az üres gyomorra ivott alkohol miatt.

Lecsusszant a bárszékről, amely szintén jégből készült, és közben észrevette, hogy a párna ellenére nedves lett a ruhája. Ahogy a lába a padlót kereste, majdnem rátaposott a férfi cipőjére. Felnézett Kuznyecovra, de a férfi felhúzott szemöldökétől torkán akadt a bocsánatkérés.

– Hiszen maga fázik – állapította meg az orosz. – Úgy remeg, mint a nyárfalevél. Fel kellett volna vennie egy kabátot, hiszen legalább mínusz hat fok van idebent.

Amint befejezte a monológot, levette a kabátját, és a lány vállára terítette.

Eleanor meg sem tudott mukkanni vagy mozdulni. A férfi drága arcszeszének illata beburkolta, még a lélegzete is elállt tőle. Pedig ő nem tartozik azok közé a nők közé, akiket egy férfi el tud bűvölni. Bizonyára Lulu célozgatásai tették meg a hatásukat a szexszel és a flörtöléssel kapcsolatban. Na meg a bivalyerős koktéjja...

Mr. Kuznyecov ebben a pillanatban a pultra támaszkodott, és a vékony pamuting, amelyet viselt, ráfeszült izmos karjára. Ahogy a lány pillantása lejjebb vándorolt, elgyönyörködhetett a férfi izmos combjában és a méretre készült, elegáns cipőben is.

Eleanor hálás volt a stroboszkóp villódzó fényének, mert így rejtve maradhatott zavart pirulása. A háttérben popzene szólt a rejtett hangszórókból, és a lány lehunyta a szemét, s megpróbált csak a zenére koncentrálni.

Amint újra kinyitotta, tekintete a férfi cinikus mosolyával találkozott, amely elárulta neki, hogy Kuznyecov átlát rajta.

Eleanor ki nem állhatta, ha bárki is kinevette, így dühösen ledobta magáról a kabátot, és hagyta, hogy a padlóra hulljon.

– Nincs szükségem rá – jelentette ki büszkén.

– Az a ruha nem fogja megvédeni a meghűléstől – figyelmeztette a férfi.

Na és? Mi közöd hozzá? – mérgelődött Eleanor, és el kellett ismernie, hogy már is hiányzik neki a kabát melege. De inkább meghalt volna, mint hogy beismerje. Egész este fűtötte az adrenalin, így aztán nem is tűnt fel neki, hogy a többi vendéggel ellentétben – akik kabátban ültek be a jégbarba –, ő csak egy könnyű gyapjúruhát visel.

Itt kell lennie valahol a dzsekijének is... Hol hagyta vajon?

– Akárhogy is, ez nem a maga baja – közölte a férfival gögösen.

– Való igaz – vágta rá Kuznyecov.

– Remélem, élvezzi az estét a Glacier-ban – hadarta a hivatalos szövegét Eleanor. – Legyen szerencsénk máskor is! – Remélte, hogy ez a közhely meg az elutasító viselkedés elég lesz, hogy meggyőzze a férfit: ő nem az a típus, akit az ágyába tudna csalogatni.

A férfi azonban meglepően reagált: hátravetett fejjel kacagni kezdett.

– Szabad tudnom, mi olyan mulatságos? – kérdezte a lány ingerülten.

– Csak az, hogy maga sokkal hidegebb, mint ez az egész bár. Látom, hogy sikerült kivívnom a rosszallását, bár fogalmam sincs, mivel, hiszen mindössze néhány szót váltottunk. Talán azzal, hogy elfelejtettem bemutatkozni? Nos, akkor pótolom: Lukasz Kuznyecov vagyok.

– Tudom, ki maga. – Még mielőtt meggondolhatta volna, Eleanor már ki is mondta. A vele